

že dlužník provozuje drožkářskou živnost, a nabídl důkazy o tom, že jezdí jen ze sportu. Přes to bylo prvním soudem po ústním jednání a na základě důkazů provedených v jiné exekuční věci uznáno, že se exekuce ohledně motorového kola s vozíkem zrušuje s platností také pro exekuční věc Rudolfa M-a. Z postižených vymáhajících věřitelů podal stížnost toliko Rudolf M. Rekursní soud jí vyhověl, zjistiť, že dlužník ohlásil provozování autodrožkářské živnosti sice již 22. června 1927, ale koncesi obdržel teprve 2. prosince 1927, podle §§ 15 čís. 4 a 22 živn. řádu dlužník nesměl živnost provozovati před udělením koncese, a zabavitelnost podle § 250 ex. ř. dlužno posuzovati podle doby, kdy zabavení bylo provedeno. Dovolacímu rekursu dlužníka nelze upříti oprávnění. Pro posouzení nezabavitelnosti předmětů potřebných ku osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti řemeslníků a drobných živnostníků podle § 251 čís. 6 ex. ř. jest sice rozhodnou doba zabavení, neboť jiná doba nemůže vůbec přijíti v úvahu, pro rozhodnutí podstatným jest však skutečný stav výdělečné činnosti, nikoliv ustanovení živnostenského řádu. Nebyl-li dlužník oprávněn před 2. prosincem 1927 počítí s provozováním autodrožkářské živnosti, ač ji ohlásil k provozování již v červnu 1927, a přece ji, jak tvrdí, již od června provozoval, dopustil se přestupku proti živnostenskému řádu a podléhá případnému potrestání živnostenským úřadem, nemůže však býti zbaven ochrany, zaručené exekučním řádem jeho výživě a zachování hospodářské samostatnosti. Právní důvod, z něhož rekursní soud zamítl návrh dlužníkův, proto nedostačuje. Ale ani usnesení prvního soudu neobstojí. Má-li podle § 45 třetí odstavec ex. ř. každému rozhodnutí o návrhu na zrušení exekuce, jenž nebyl podán samým vymáhajícím věřitelem, předcházeti ústní jednání, rozumí se samo sebou, že musí býti poskytnuta možnost sůčastníti se ústního jednání všem osobám, které mají na zrušení exekuce zájem, tedy zvláště všem vymáhajícím věřitelům. An v souzeném případě první soud rozhodl v exekuční věci okresní nemocenské pojišťovny, že motorové kolo není zabavitelno, a rozšířil tento výrok na exekuční věc Rudolfa M-a, neposkytnuv mu možnost, bráti podíl na ústním jednání, aniž uvážil a provedl důkazy Rudolfem M-em nabídnuté o tom, že dlužník neprovozuje drožkářskou živnost, přiči se jeho postup předpisům §§ 45 a 56 ex. ř. a činí usnesení prvního soudu zmatečným podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Musila proto býti usnesení obou nižších soudů zrušena, a uloženo prvnímu soudu, by jednání doplnil a znovu rozhodl.

Čís. 7894.

Ve vyrovnacím řízení nelze odeprítí hlasovací právo pro pohledávku, osvědčenou výtahem z obchodních knih, jedině proto, že dlužník ve sporu o její zaplacení beze všeho osvědčení namítl vzájemné pohledávky ve výši přihlášené pohledávky.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, R I 152/28.)

Vyrovnačím komisař bance Z. hlasovací právo ve vyrovnačím řízení nepřiznal, rekursní soud jí je přiznal. Důvody: Ze spisů Ck I 86/27 jest zřejmo, že rekurentka k své žalobě na doklad zažalované pohledávky 30.557 Kč 35 h předložila výtah z knih, z něhož vychází právě uvedená pohledávka. Tím jest tato pohledávka co do 30.557 Kč 35 h náležitě osvědčena a činí celkem tato pohledávka podle přihlášky, včítajíc v to úroky 2.750 Kč 15 h a útraty 505 Kč 50 h celkem 33.812 Kč 98 h. Dlužník sice navrhl při vyrovnačím roku, by rekurentce oduznáno bylo právo hlasovací pro tuto pohledávku, protože proti ní ve sporu uplatňoval vzájemné pohledávky, rovnající se co do výše přihlášené pohledávce. Jest sice správné, že dlužník v žalobní odpovědi uplatňoval vzájemné pohledávky, leč rekursní soud nepokládá tím vzájemné pohledávky za osvědčené proto, že rekurentka předložila dopis právního dlužníkova zástupce ze dne 25. srpna 1927, v němž se dotazuje, jakým způsobem by spornou věc vyrovnala. Z toho následuje, že dlužník jest si vědom, že jest dlužníkem rekurentky, neboť kdyby jí nic nedluhoval, zajisté by se nedotazoval, jakým penízem by se rekurentka vyrovnala. Tím stává se uplatnění vzájemných pohledávek pochybným a nelze je proto pokládati za osvědčené. Důsledkem toho všeho pokládá soud rekursní pohledávku rekurentky v uvedené výši za osvědčenou a přiznal jí proto právo hlasovací pro tuto pohledávku, čímž ovšem není zjištěna pohledávka sama, neboť vyrovnačím řízení nezná zjišťování pohledávek.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav k důvodům rekursního soudu.

Čís. 7895.

Nelze vyhověti návrhu na zrušení exekuce podle § 40 ex. ř., byl-li v době, kdy exekuční soud rozhodoval o návrhu, sporným předpoklad úplného splnění veškerých závazků dlužníkůvých. Není úkolem soudu, by prováděl šetření o tom, zda a kolik dlužník ještě dluhuje.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, R I 188/28.)

Návrhu dlužníka, by byla zrušena exekuce vnuceným vkladem zástavního práva, ježto prý dlužník zaplatil vymáhané pohledávky, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 16 knih. zák. a posledního odstavce § 216 ex. ř. vztahuje se exekuční právo zástavní též na veškeré procesní a exekuční útraty, jež vznikly vymáháním pohledávky. Povinná strana zaplatila ovšem jistinu a úroky, avšak tím vymáhající věřitelka nebyla uspokojena, ježto nebylo jí zapláceno vkladné ze všech vymáhaných pohledávek. Z ustanovení § 27 druhý odstavec a § 200 čís. 4 ex. ř. jest zřejmo, že zrušení exekuce pro věřitelovo uspokojení předpokládá, že dlužník zaplatil věřiteli jistinu se vším příslušenstvím. Zrušení exekuce jest tedy přípustno pouze tehdy, když dlužník zaplatil veškeré exekuční útraty,